

— Една работа видѣхъ, що прави единъ човѣкъ, и, право да ти кажа, такава работа хваща око̀то на човѣка и, нека да си го кажа, много ми остана меракъ за нея; та ако си държишь думата, а то като бжде за нея, ще се съглася! . . . А инакъ да речешъ, много сгодна била пущината: не трѣбва да скитаешъ, не трѣбва снага да кършишъ, нито пъкъ трѣбва при нея да се пи-сува. Жива сгода . . . Вървай ме, тамамъ като за мене.

Сѣнката отъ досада, що бѣ засѣнила лицето на министера, се загуби и се замѣни отъ едно любопитство. Той запита чичо Денча, каква е тая работа, за която му е останало меракъ на сърдцето.

Чичо Денчо се усмихна и пошавна съ дѣсния си мустакъ, а това значеше за него, че единиятъ му кракъ е вече въ зингията. Той се изстѣпи нѣкакъ по-тържествено и почна съ свѣт-нало лице да разказва, какъ неговото остро око е могло да на-прави цѣло откритие:

— Оня день, като минавахъ презъ градската градина, гледамъ — набралъ се свѣтъ на купъ, а бандата на войниците за-свирила, — свире, та перчемътъ да ти се разиграе. Приблжихъ се, па гледамъ, какъ свирятъ. Има едни коджамити зоръ виж-датъ, еле ония съ голѣмитъ бурии . . . Мани, брате, то да си из-духашъ и джигера. На тѣпанджиитъ имъ е по-лесна работата, а пъкъ тѣпанитъ имъ голѣми, та и това не е малка беля, да мѣкнешъ такъвъ тѣпанъ. Ами гледамъ — единъ стои предъ тѣхъ, па хваналъ една прѣчка, на такава, нѣма ни колко две педи, па нито духа, нито тѣпанъ бие, а само си върти така на вѣтъръ прѣчката, божемъ и той нѣщо върши. Гледамъ го, гледамъ, па си мисля: Ехъ, весела му майка, той да знае, че животъ живѣе — безъ мѣжа печалба! . . . Та, ако можешъ, да ме туришъ на-мѣсто него — на тая работа, бихъ ти казалъ сполай! . . . А, пра-во да ти кажа, знамъ, че ще въртя по-харно отъ него прѣчката, та затова санкимъ и толкова меракъ имамъ на тая работа . . .